

Antoni M. Badia i Margarit, doctor *Honoris Causa* per la universitat de València. —

El 4 d'abril de 2003, la universitat de València-Estudi General va retre l'homenatge d'investidura d'honor de la màxima autoritat acadèmica al doctor Antoni M. Badia i Margarit, catedràtic de filologia catalana de la universitat de Barcelona —universitat de la qual fou rector— i antic president de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans; el doctor Badia també és membre de la Real Academia Española i ha presidit societats científiques i associacions internacionals rellevants. Prèviament, havia rebut sengles investitures de doctor honoris causa per part d'altres set universitats, entre les quals hi ha la d'Alacant, que acabava de distingir-lo amb aquest reconeixement cinc mesos abans.

El ritual d'investidura, presidit pel rector i compartit per l'assistència nombrosa de membres del claustre universitari i de ciutadans admiradors de la personalitat de l'homenatjat, va combinar la solemnitat i el prestigi propis d'aquests esdeveniments acadèmics amb el reconeixement públic que la societat valenciana hi expressava per l'exemplaritat de la conducta del doctor Badia i, en concret, pel seu compromís constant envers la sort de la catalanitat en aquestes latituds.

Durant la *laudatio*, el professor Antoni Ferrando hi va traçar la personalitat del doctor Badia, que definí pels trets d'investigador rigorós que adopta —tot adaptant-los a la filologia catalana— els mètodes de recerca més acreditats dins l'univers acadèmic i científic, i alhora, per la seva condició de professor que assumeix l'ofici amb rigor intel·lectual i moral, des del qual ha sabut formar una munió de deixebles. De fet, «Badia ha contribuït decisivament a dotar de veu pròpia la llengua catalana en el conjunt de la romanística» així com «ha reeixit, a força de moltes hores de treball, a donar-nos un exemple admirable que el compromís i la ciència haurien d'anar sempre units», hi afirmà el professor Ferrando.

Tot seguit, el flamant membre honorari del claustre de l'Estudi General hi pronuncià la lliçó magistral, sota el títol «Elogi de l'error. Confessions d'un filòleg octogenari», un discurs brillant i ric en suggeriments morals, en el qual analitzava el paper dels investigadors, una tasca que considera col·lectiva, al si de la qual la participació de cadascú hi corregeix, completa i incentiva alhora el treball dels altres. En aquest context, el nou doctor de la universitat de València hi passava revista a quatre moments de la seva trajectòria científica que han estat marcats per la polèmica. Tot emparant-se en la constatació que l'error forma part de la condició humana, i en un exercici de modèstia, el prestigiós filòleg hi manifestava: «He fet marra des en la ruta pels temes de la llengua: si el meu propòsit era aclarir-los, de fet alguna vegada els he embullat, però tampoc no deixo de confiar que l'oratjol que hi he suscitat sovint m'hagi fet el pentinat més acceptable i atraient». De la seva exposició, que discorria per un camí d'amenitat adobat de metàfores brillants, el doctor Badia en conclou: «Amb encerts i errors, ací caic i allà m'aixeco, la ciència va endavant».

Precisament la concepció del progrés del coneixement com a treball en equip i exposat a

certes marrades —la qual acabava de reivindicar el nou doctor— fou recollida pel rector de la universitat, en el seu discurs que cloïa l'acte, per proclamar Badia i Margarit com a científic modern. Juntament amb aquest distintiu de modernitat, el rector descrivia el tarannà intel·lectual del nou doctor amb els trets de pioner («la seua gramàtica catalana de 1962 fou inèdita en el panorama de l'època») i de compromès, això és, «defensor dels criteris científics davant de la instrumentalització política a la qual s'ha vist sotmesa amb massa freqüència la llengua dels valencians».

L'acte de la investidura fou celebrat amb la solemnitat pròpia d'aquests esdeveniments i alhora disposà de l'interès afegit que hi aportava l'emotivitat que suscita al País Valencià la generositat vital del doctor Antoni M. Badia i Margarit. [V. P.]